UN SOARE ȘI-UN PĂMÎNT AVEM

În sfîrșit, oamenii din partea locului încep a se lumina, a analiza și a chibzui mai cumpătat, mai obiectiv cine îi induce în eroare, îi apropie de prăpastie.

Unire, moldoveni!

ISTORIA, ca să vedeți, are și ea redutele sale. Sînt momente de cotitură cînd ea iese pe baricade, se postează pe prima linie a luptei pentru idealurile esențiale. Și ferice de omul care rămîne împăcat de conștiința coparticipării și angajării lui directe în această regenerare și reînnoire a tot ce ține de istorie, mîndrie de neam, de baștină, de tradiție. Or, în această ordine de idei noi, cei de astăzi, cărora ni s-a oferit șansa unicală de a plămădi istoria, ne putem considera pe bună dreptate copiii și oștenii ei ocrotitori.

Să ne amintim cu toții care era sensul și crezul lozinciiapel «Unire, moldoveni!», răbufnită spontan, temeinic în conștiința noastră, revărsată apoi ca o apă furtunoasă de primăvară, purificatoare. Ea, această lozincă-chemare, exprima esența celor trei suporturi pe care s-a ținut și prin care a supraviețuit neamul nostru: limba acestui pămînt, lăsată nouă ca cea mai de preț comoară de la Dumnezeu, veșmîntul ei firesc — grafia latină și flamura demnității noastre sfîntul Tricolor.

Le-am redobîndit prin luptă grea și această victorie într-un fel ne-a reabilitat în fața istoriei, în fața copiilor și nepoților, în fața urmașilor noștri. Și iată că după o fracțiune de timp de numai doi ani lozinca «Unire, moldoveni!» din nou e pe baricade, din nou e în luptă. Atîta doar ca de astă dată ea are o altă menire, o altă semnificație și o altă formulă ce ține în mod direct, inalienabil de sensul adevărat al celor două cuvinte ce o exprimă. Adică ne-am pomenit la o răscruce de destin cînd coeziunea noastră de neam, de etnie, e pusă la grea încercare, cînd forțele răului și întunericului planează ca un balaur deasupra casei noastre strămoșești, deasupra datinei, doinei și simțirii noastre naționale. Sesizăm acest pericol aproape fizic, tot mai aproape, tot mai dureros.

De aceea chemarea «Unire, moldoveni!» în contextul zilei imprimă un sens deosebit. De aceea anume sub însemnul acestui apel s-a produs un eveniment de cotitură în soarta multpătimitului nostru meleag — Marea Adunare Națională din partea stîngă a Nistrului. Că anume acolo, în Transnistria, trebuia să se întîmple ceva extraordinar nimeni nu avea nici un semn de îndoială, deoarece anume pe Transnistria

Gheorghe CIOCOI

Nistrul curge prin inimile noastre

Avem un sacru grai, sacru ne este și sîngele,
Fiindcă prin inimile noastre tinere
Curge Nistrul. Curg doinele bărbăției și neplîngerii.
Curge cerul. Curg florile cu petale albe, divine.

Avem un sacru grai, sacru ne este și soarele,
Iar fortărețele noastre ne sînt pomii, vița de vie,
Grădinițele de copii, dealurile cu izvoare, —
Eminescu ne e oștean, cînd fortăreață ni-i și poezia.

Avem un sacru grai, sacru ne e tricolorul,
Căruia Nistrul i-a-mprumutat culoarea sinceră, albastră,
Roșul revenind focului, merelor, zorilor,
Galbenă fiindu-ne cîmpia ce este a noastră.

Avem un sacru grai, sacru ne este cîntecul
«Nistrule, pe malul tău...» Nistrul se-aude, se-aude
Ca un bucium ce leagă marea noastră sfîntă
De crestele ce-aparțin unui singur munte.

Avem un sacru grai, sacru ne este destinul,
Același luceafăr, avînd raze eminesciene,
Se-atinge de struna cu vibrație latină,
Cînd Nistrul ne face văile largi, dar și eterne.

